

[Rimstad.]

burde have været reserveret til udligning af betalingsbalancen, hvis underskud må og skal nedbringes i 1963. Derfor må indkomststigninger oven i dette skæve forhold indtil videre begrænses til det mindst mulige.

Nu er det mindst mulige som bekendt nul, og når det økonomiske råd peger på, at der allerede er disponeret således over produktionsstigningerne, at der intet er til udligning af betalingsbalancen, så er der altså slet ikke noget til yderligere lønstigninger, og så betyder det mindst mulige simpelt hen nul. Alligevel kommer den højtærede arbejdsminister med forslag om lønstigninger, og således gør regeringen ikke brug af sit eget samordningsudvalgs undersøgelsesresultat, men nægter tværtimod at tage hensyn til det. Hvad skal vi så med alle disse nævn og kommissioner og råd og udvalg? De er ikke pengene værd, hvis de kun anvendes på den måde, at de, når synspunkterne er sammenfaldende, bruges til at understøtte regeringen, medens de, når det modsatte er tilfældet, simpelt hen negligeres.

Hvad lovforslagets tekniske enkeltheder angår, svarer fremgangsmåden med det faste rådighedsbeløb, som hovedorganisationerne selv fordele, i princippet til det svenske system, der under normale forhold utvivlsomt må hilses velkommen. Men forholdene er bare ikke normale, og vor modstand mod denne del af lovforslaget hidrører da også fra, at der for det første ikke er råd til lønforhøjelser af nogen art inden for de mulige produktionsstigninger, og dernæst at det slet ikke vil være muligt at holde forhøjelserne inden for den — det skal indrømmes — beskedne 1 års ramme på 68 mill. kr. Det er her, afsmitningen opefter må befrygtes, og befrygtes i så høj grad, at forslaget simpelt hen ikke kan fungere efter sin hensigt. Skal de lavestlønnede derfor have en håndsrækning — og det synes jeg de skal af retfærdighedsgrunde — må de have den således, at den gives dem ad skattevejen. Er denne ikke eller kun delvis farbar, må som en nødhjælp tilskudsvejen benyttes,

men i så fald må hjælpen alene have midlertidig karakter. Som forslaget er udarbejdet, betragter vi det som alt for letsindigt til, at vi kan medvirke til dets gennemførelse.

Den højtærede handelsministers lovforslag om udbyttebegrænsning vil vi ikke betegne som letsindigt, men kun som et forslag, der er kommet til verden ud fra det usaglige tryk, der fra mange sider og i demagogisk hensigt øves på dem, der har bestemmelsesretten. Jeg er skuffet over, at den højtærede handelsminister har givet efter for dette tryk, for hans lovforslag er på ingen måde et forslag, der gør ret og skel. F. eks. vil jeg spørge den højtærede minister, om han mener, det er retfærdigt, at den enke, som sidder tilbage med renterne af en opsparing, som hendes mand ved flid og sparsommelighed har samlet for at sikre hendes alderdom — samlet i samfundets interesse og investeret i samfundets interesse — ikke må få sit dyrtidstillæg på en renteaftastning, som måske er mindre end de laveste lønninger, fordi den højtærede minister nu vil dekretære udbyttebegrænsning. Det ligger simpelt hen sådan, at den, der i dag for at imødegå den stigende inflation vil investere i aktier, altså i mange tilfælde i produktion, kun kan opnå særdeles beskedne forrentninger af det opsparede, så beskedne, at formueskatten mange gange tager op imod halvdelen af aftastningen. Hvorfor vil regeringen nu gennem et lovforslag som dette understøtte den forkerte opfattelse hos den ubemidlede del af befolkningen, at en aktieejers person, som snylter på samfundet, som lever bon på andre menneskers nød, og som har et overdimensioneret forbrug i forhold til den øvrige del af samfundet? Det er et misundelses-synspunkt, som regeringen her til skade for produktionen understøtter. Hvis regeringen virkelig ville undersøge disse forhold, og det kunne jo gøres gennem dens meget produktive socialforskningsinstitut, skulle det nok vise sig, at folk med høje indtægter i dag er de folk, der bestiller noget, ikke dem, der lever af renter.

Det er en ulykke for vort samfund, at